

MEMBRÁNOID

SZERB NYELVBŐL FORDÍTOTTA: NEDUCZA SZVETISZLÁV

Amikor az édesanyja valamelyik barátnőjének mesélt Ottóról, mindig elvékonyított hangon és kissé felemelt szemöldökkel hangsúlyozta a történeteket, hosszú szüneteket tartva:

„Ottó huszonnégyévi munkaviszony után so-ha-sem lóg a munkahelyéről és egy-szer-sem késik. Mindig idejében kel, hogy megelőzze az előre nem látható helyzeteket. Az újságokban a keresztrejtvényeket végig megfejti. Végig! Mindig ebben a sorrendben fésülködik: hátul kezd, majd a baloldalon, ezután a jobb oldalon, végül pedig az elválasztást rendez el.

Nagyon rendszerető ember. Ha egy morzsát lát a padlón, lehajol és felveszi. A polcokon a könyveket szigorú rendben tartja. A napilapokat külön dossziékban kronológiai sorrendbe rendez. Gyűjti a nyereményjátékok és rejtvények kuponjait, melyeket minden hónap végén postára ad. Egyszer nyert így egy nagyon hasznos szótárt!

Csak klasszikus zenét hallgat, és soha nem néz tévét. Az egész életét a munkájának szenteli. Szereti a tájképeket és a csendéleteket hímezni a gobelineken. Minden fonal színkódját kívülről ismeri. Tavasszal sakkozik a városi parkban. Zsírosat nem eszik, étkezés után pedig feltétlenül használ fogpiszkálót. Alkoholt nem iszik. Nem dohányzik. A WC csészén felemeli az ülökét. Tudja, hogy nincs hallása, ezért csak ritkán hegedül. Született cinikus, hisz a fényterápiában és a forradalomban.

Különös figyelmet fordít a küllemére. A cipője mindig a tökéletességig tiszta és fényes. Tíz öltönye van, amiket rendszeresen vegytisztítóba ad. A nyakkendők színét és anyagát gondosan megválogatja, hogy harmonizáljon az ing színével. A kezén a körmeit folyamatosan reszeli. Az én Ottóm soha nem végzett fizikai munkát! A finom kézmozdulatain felismerhetők a krupié, a zongoraművész, a professzionális biliárdjátékos mozdulatai, még ha ezekhez a foglalkozásokhoz semmi köze sincs is.”

* * *

Amióta az édesanyja meghalt, időnként ugyanazt álmodja.

Ebben az álomban egy nagy sötétzöld héjú görögdinnyét néz, amely ott áll az asztalon. Sima felületű, természetellenesen hideg.

Ezután a padlóra néz. Le akar hajolni és a testre rátenni a tenyerét. Szürke ruhában fekszik meztelen lábai mellett. Ő állva marad. Nem hajol le. Némán bámul, és belélegzi az édeskés szagot, amit a vizes gyümölcsle áraszt, amely az asztal széléről csöpög a lábára és a padlóra. Kellemes érzés hatja át, amikor ezek a cseppek megérintik a bőrét.

Álmában a tér körülötte olyan, mint húsz évvel ezelőtt. A kellemtlenül párás levegő ránehezülve ömlik a zöldfedél alatti rózsákra... megsárgult, elmosódott csempék és rajtuk néha-néha lecsordul a kondenzvíz keskeny csíkja... a konyhában az asztal lapja késsel össze van vágdosva a gondatlan használatból... egy bronzkályha előtt égés-

nyomok a szürke linóleumban, amiket az észrevétlenül lerakódott porszemek töltenek fel... egy fagyaltos kislány reklámmatricája a hűtő ajtajára ragasztva, amelyről levált a szigetelőgumi... a harmadik keskeny fióknak nincs fogantyúja... a vázában virágszokor helyett csak néhány sárga liliomszál árválkodik.

Asztalhoz ül. A tenyere élével mindent eltol maga elől és akaratlanul a jobb kezével belekényököl valamilyen éles tárgyba: csak egy ottmaradt kristálycukor-szem. Egy légy zúg szabálytalan körökben, nekiütközve néha a homályos ablaknak, amelyen áttörnek a nap sugarai. A távolban valaki túrátzatja a motort. De ő csak a fejében lévő hangot hallja, mely legjobban ahhoz hasonlít, mint amikor kést szúrnak az érett görögdinnye héjába. A hasadás hangja. Az elválásé. A hang, amely a gyomor mélyéig hatol, ott megül és időről időre ismétlődik. Mint a csuklás. Egyszer, kétszer, háromszor... csak spontán nem akar elmúlni.

Megint az anyja testére néz, a padlón fekszik. Nézi a bal arca süppedését. A szemöldöke ívét. Enyhén meghajlított hüvelykujját a jobb kézen. Bőr erességét. Tompított vonalak. Majd kontrasztok és feszültségek: a számtalan ellentétes rezgés puhasága a térben. És határozottan érezni a testiség kellemes hűvösségét, amely a mozdulatlan alak körül kering. A hideg az, amely minden halálnak különlegességet ad: a végén magába szívja a hangokat és feloldja a jelenlévő zsibbadtságot.

Ottó úgy ébred, hogy teljes teste a falhoz szorul. Megpróbál ellenállni az ébren szerzett múltbeli jeleneteknek, legjobban szeretné őket elfelejteni: a vasárnapi ebédén a tál leves, tányérok, az eszcájkok halk koccanása a porcelánhoz (mindig ez a hang! Miért ez a hang?), a víz csorgásának hangja, a kávézacc aromás illata, a maradék étel és a sok üres sörösdoboz, a zsíros mosogatóvíz néma fodrozódása, a csúszós szappanhab... majd még szappanhab... a nyomdafesték szétmaszatolása a napilapon, az újjakra simulva, a meztelenség, az érintés irama az izzadságtól nedves bőrön, majd a melegség, bársonyos remegés a mellkasban, a gyomorban... újra melegség és újra remegés... néhány jégkocka a vodkában... a dohánnyüst nyomasztó keserősége... Minden. És mégis semmi.

Tudni akarja, hogy ez az álom miért kíséri.

* * *

Ottó azt hiszi magáról, hogy membranoid. Ezt az elnevezést én gondoltam ki, hogy minél pontosabban le tudjam írni őt. Úgy hiszi, hogy egyes emberek nem ismerik a saját határaikat. Ő viszont pontosan tudja, milyen messzire mehet. Fel tudja mérni a saját lépéseinek szélességét és mélységét. Hiba nélkül meg tudja határozni az útvonalat, hogy merre és meddig képes eljutni. Ahol szétterülhet. Olyan ember ő, akinek a testében a kiegyensúlyozottság cseppjei honolnak.

Olyan cseppek ezek, amelyeknek saját membránjuk van. Mint a sejteknek.

Ő világosan meg tudja különböztetni a bentit a kintitől... részekre oszlik: láthatóra és láthatatlanra. Ezért tud nyugodtan állni meztelenül a harmadik emeleti erkélyajtóban, tenyerével sűrű mozdulatokkal simítva kis, pelyhes hasát, s a széles, mélyen metszett köldököt. Csendben nézi a tojás alakú nyárfákkal övezett tájat a messzeségben és a fák tetején az ágakat, közönyösen összeolvadva a kimosott téli szürkeséggel.

Lehetséges, hogy evés közben csámcsog, hogy nem hajtja fel a WC tetőt, hogy cigizik, hogy cigizik és cigizik... vagy hogy petyhüdt, sorvadó testét nézi a fotelból, ahogy a nappali kopott parkettáján nagy gombócokban gördül a házi por a decemberi hideg huzatban.

* * *

Pénteken Ottó véglegesen lecserélte a névtábláját a lakása ajtaján. Most egy fekete négyzet alakú táblácska áll, rajta dőlt aranybetűkkel: belevázoltva a saját neve. Tudja, hogy viszonylag csúnya és feltűnő, de mégis úgy tűnik, hogy van valami megnyerő a túlzásban, a szükségtelen részletek kihangsúlyozásában: valamilyen megmagyarázhatatlan erotikus esztétika. A tábla mégsem elég nagy ahhoz, hogy teljesen eltakarja a régi helyét, amelyen az özvegy édesanyja gyermekkori vezetékeve szerepelt.

Ha ezt valakinek elmesélhetné, Ottó azt mondaná, úgy érzi, hogy újrászületett vagy egyenesen most vette az első lélegzetet. Sok barokkos frázist használhatna minderre.

Az anyáról szóló történetet illetően bocsátkozna a részletekbe. Nem a magyarázkodna. Semmit nem elevenítene fel. Nem fedne fel semmit. Élne a retorika csillogó „kozmetika”eszközeivel... Nem szeretné a viszonyukat újra analizálni. Már elkönyvelte, hogy itt nem áll fenn analógia a klasszikus pszichológiai formákkal. Mindenképpen a tény az, hogy a modern pszichológiában nem áll fenn a félreértések sokasága. A hibrid kombinációk sokasága a gyenge magyarázatokból ered... a fél- és szükségtelen racionalizációk... mindezeket ő kitűnően tudja!

* * *

A fiókokban nincs már az édesanya naftalinszagú parókáiból, a szekrényekben nincs már a szövetkosztümökből, a szélein finoman csipkézett alsóneműkből, hiányoznak a zacskók az elillant levendulával, likőrök a büféből, praliné bonbonok, fehér hímzésű ágyneműk, virágcserépek miniatűr kaktuszokkal – nincs már semmi abból, ami az övé volt.

Most csak ő van itt. Könyveket halmozott fel a székek mellett, néhány hamutartót a toalettbe vitt és a kartondobozt, amibe vasárnaponként dobálja az át nem olvasott napilapokat. Beszerzett nagyon sok egzotikus fűszert és néhány fajta konyhasót és ezekkel rakott tele üvegeket. Négy whiskys üveget tett a hűtőbe. Az egészséges élelmiszereket kidobálta a lakásból. Vásárolt öt kiló tepertőt és egy tábla húsos szalonnát. Az ablakokról az összes függönyt leszedte, összetekerte a szőnyegeket és a futószőnyegeket és berakta őket a kamrába.

Ottó tudja, mit csinál. Tudja, hogy kényeztesse önmagát. Az utóbbi néhány hónapban teljes szabadságában a dermedt téli délutánokon órákig fecseg a telefonkagylóba a forróvonalakon, meztelenül. Pavarottit hallgat. Szappanoperákat és western filmeket néz. Vasalja a nyakkendőit. Pasziánszot játszik. Belakja a teljes lakást. Az alapos megfigyelő biztosan észrevette volna, hogy a kocsonyás teste megtöltötte már az egész teret. Minden szombaton és vasárnap átadja magát a teljes kényelemnek.

* * *

Vasárnap után mindig hétfő jön. Mint ma is. Elkerülhetetlenül hétfő. Indulnak a megszokott rituálék, melyek keretet adnak az életnek. Rendszerességet. Tervezhetőséget. Ottó gondosan megborotválkozik – amit péntek óta nem tett, s a szakálla már igencsak megnőtt –, hosszan tusol és lemossa magáról az izzadságszagot, s teste egyéb váladékait, s az alkoholt. Gondosan megreszeli a körmeit és a hatodik öltönyét veszi fel a tizből, amelyeket a tisztítóból hoztak. Könnyedén egyezteteti a nyakkendő és az inge színét. Munkába indulás előtt minden ablakot gondosan becsuk és kétszer fordítja el a lakás kulcsát.

Lassú léptekkel halad a munkahelyére. Húsz perc a hosszú utcán, amely megkerüli a város központját és még pár perc a városi parkon át. Decemberi reggel van. Bemegy a pszichiátriai kórház udvarára. Az egyik lombtalan platán alatti padon vékony hálóingben, mezítláb, ül a beteg Mária. Lilás, karikás szemei lassan már az ajkáig leérnek. Sötét mellbimbói a hosszan megereszkedett mellein átlátszanak a vékony szöveten. Minden hétfőn reggel itt várja Ottót, ugyanezen a padon.

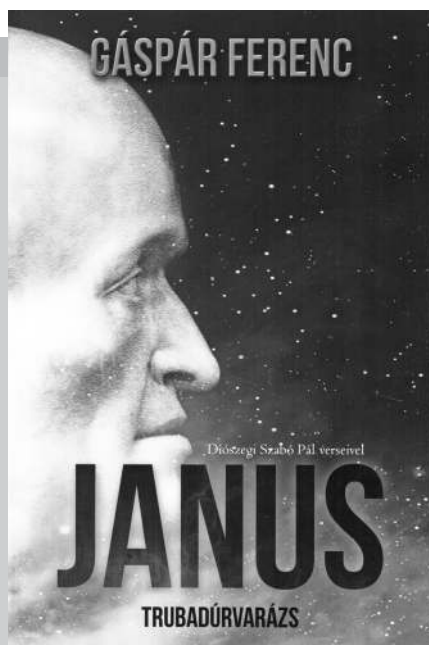
Kedvesem, már órák óta itt várlak – mondja Ottónak, ledobja magát a földre és ölelgeti a lábait.

Mielőtt Ottónak sikerül kimenekülnie a szorításból, a háta mögül hallja a beteghordozó hangját:

Bocsásson meg, éppen figyeltem őt. Nem értem, hogy sikerült mégis kionsomnia.

Ottó csak a fejét rázza. Nézi Máriát, aki a feje fölé emeli a hálóingét. A nő aszott hátsóján az injekciók apró szúrásaiból lilás és zöldes folyadék csordogál. A bőre egész testén teljesen fehér. Éppen ilyen volt az édesanyja bőre is. Hasonló ráncai voltak a bal combja belső oldalán. Arra gondolt, hogy ez lehetne ő is, ez az ő combja és az ő dagadt bokái. Vissza tudott emlékezni a légzésére, és arra, ahogy megszólította. Nem a hangszíne, hanem a szótagok ritmusa, ahogy a szavakat ejti volt annyira hasonló. A ritmus, ahogy a mondatok követik egymást. Felrémlt az ismerős élmélygés, amely ilyenkor betöltötte a gyomrát. Érezte az izzadságot a hóna alatt, és hogy milyen ellenőrizhetetlenül reszket a keze.

Ottó mosolyog, és újra rázza a fejét. Ahogy Mária repedt sarkai-ból szívároga a vér a megfakult aszfalton, érzi erőtlen légzését, gyenge és nem tud elegendő levegőt beszívni... az arcán megjelennek a könnyek... Mindig elszántan igyekezett, és mégsem tudja meghúzni a határokat, ameddig szétterülhet... az ő membránja mégsem ellenálló, hanem áteresztő... és végre megérti, az ember, aki álmában az asztalnál ül, nem ő. Csak a görögdinnye ugyanaz az asztalon, s hangosan ropog a sima kés könyörtelen éle alatt.

GÁSPÁR Ferenc

Janus : Trubadúrvarázs.

Díószegi Szabó Pál verseivel. - Bp.: Historycum K., 2017. - 297 p.

Gáspár Ferenc legújabb műve, a *Janus* című regénye a humanizmus korába kalauzolja az olvasót. A regény – 270 év távolában – két idősíkban játszódik: az egyik Mátvás király udvara, a másik II. Endre és Imre király küzdelme. A két idősík történelmi háttérének közös jegye a költészet, a trubadúrok világa, melyhez Díószegi Szabó Pál írta a verseket.

A regény a Historycum Kiadó gondozásában jelent meg, mely a hagyományos történelmi regény és a mágikus realizmus ötvözete.

Díószegi Szabó Pál költő egy alkalommal feltette a kérdést Gáspár Ferenc írónak, hogy: miért nem ír regényt magyar trubadúrról? Erre igen rövid választ kapott: „... azért mert nem volt magyar trubadúr.” Nem hagyta azonban nyugodni a gondolat őket, hiszen abból az időből a legrégebbi magyar írott nyelvemlékünk, a *Halotti Beszédet*, szinte mindenki ismeri.

Igy visszanyúltak Janus Pannoniusig (1434–1472), aki az első – ismert – jeles magyar költő. A kérdés ez esetben már az, miért latinul, s miért nem magyar nyelven írt?

Ahhoz, hogy a feltett kérdésekre választ kapjunk, valóságos, hiteles és rekonstruált, illetve a képzelet által szült történeteket akár szürreális képek, helyzetek által láttatja velünk a szerző.

BENÁK KATALIN

TRUBADÚRVARÁZS

Gáspár Ferenc: JANUS című regényéről

*Hajadban virágok, én tőled virágok,
belé fújok, mint a szél;*

Díószegi Szabó Pál

Janus Pannonius püspök és költő özszeesküvést sző Mátvás ellen. Közben a barátja, Galeotto Marzio megkérdezi tőle: – Miért nem ír verset magyar nyelven? Janus igen indulatosan fejt ki véleményét. Mikor belép a könyvtárszobába, az egyik kódexből kiesik egy iromány, mely magyar nyelven írt verset tartalmaz, amit kétszázhetven évvel korábban, Imre király udvarában írt valaki. Innentől felgyorsulnak az események, úgy az udvari intrikák, mint a trubadúrok világában.

Megismerkedhetünk Ádámmal – a szénégető fiával –, a nagy nőcsábász trubadúrral, aki a II. Endre által, Imre király ellenében szervezett felkelésben a királyt támogatja. Látnoki képességgel rendelkezik, mely megnehezíti és bonyolulttá teszi az amúgy is változatos – szerelmi, és udvarhoz fűződő életét. Valóságos és álomszerű képek keverednek cselekedetei közben, melyek egyre csak sodorják a végkifejlet felé.

Janus is kalandokba keveredik, szerelmes lesz, a király megtagadja... Hitéleti válsággal küzd.

„Valamikor talán nem nyüzsgött ennyi ember a földtekén. Valamikor nem voltak hajók, kötelek, templomok. Csak hullám volt, tenger és mese. És hit, igazi hit. Janus, püspök létére azon veszi észre magát, hogy az Ó utcában ballag. Komótosan húzza a lábait, mintha mázsás súly terhelné, aztán egyik pillanatról a másikra repülni szeretne, majd megint fél, aztán arra gondol, hogy az idő ellop, eltemet, ha ma nem szakítod le a gyümölcsét, akkor nem lesz soha többé...

Soha többé... vissza nem térő alkalom, mondta egyszer valakinek, még ifjan, talán Velencében vagy Firenzében, már nem emlékszik.”¹

*

„...Mert mit mond nekem az én isteni hangom? Van nekem olyan egyáltalán? Vannak, akik szerint rajtunk múlik minden. A mi kivetítésünk a világ, s ha szépnek látjuk, akkor gyémántok hullnak a fákról, gyümölcsök helyett, s a patakok vize ezüstöt áraszt. Ha viszont csúfnak, szennyesnek... De nem! Mátyást nem láthatom szépnek! A zsarnokok sohasem szépek.”²

A kötet végére mindenki megvívja a maga csatáját, s kezd új életet. Mondhatnánk, tökéletes katarzis, de mégsem, mert az írói csavarnak köszönhetően nem várt – nagyszerű – fordulat áll be!

A regény témaválasztása, a trubadúrok világa első hallásra kevésbé hozza lázba a mai kor emberét. Ám a szürreális, álomképekkel átszőtt mű már felkelti az érdeklődést, vajon hogyan lehet a témát és a stílust összehangolni? Sajnos ritkán adjuk át magunkat a felhőtlen olvasási élménynek, amikor csak azért olvasunk, mert szeretnénk kikapcsolódni, felszabadulni, megszabadulni a gondjainktól, amikor a véres küzdelmek nem a háborgást szítják a lelkünkben, inkább letisztulnak a gondolataink, s gondjaink alól fellélegzünk. Ritkán olvasunk csak a magunk örömeire. Pedig ezt a könyvet csak a magunk örömeire érdemes elolvasni, mert akkor nagy élményben lehet részünk.

AMIKOR MÉG RENITENSKEDTÜNK

Büntető tornaóra Imsivel, valamikor
1958 és 1962 között

(Szereplők:

Balogh Imre tanár úr és a Bethlen Gábor Gimnázium első orosz tagozatos osztálya)

Könnyed stílusa van a szerzőnek: filozofálgatásai előrelendítik az eseményeket, szórakoztató, magával ragadja az olvasót. Mint egy film, úgy pereg előttünk a cselekmény láncolata. Szinte snittenként látjuk, melyeket számozással jelölt a szerző, hogy a váltásokat könnyebben érzékeljük. Alig lehet letenni a művet, kéri, hogy olvassuk tovább!

Nyelvezete, noha az adott korra jellemző kifejezéseket – móríká, darabont, trubadúr, toportyánféreg, lunetta, selypegve pucit, gvárdian, kvaterkázott, hübrisz... – is megtartotta, amelyek igazi zamatát adják a műnek, mégsem archaikus. Ugyanúgy a mai szleng sem teszi zavarossá. Ezek együttes alkalmazása a mai olvasó számára előnyösen hatnak, igényes és mégis olvasmányos a stílusa.

Idézeteik forrásmegjelölése átlátható és informatív.

Szemléletes a kötet borítója, mely Janus Pannonius arcreekonstrukciója alapján készült, s mi több profiltól, hogy a könyvet szétnyitva, a gerinc mentén a Janus-arcúságot is élvezhessük, ami egyben a regény tartalmára, mondanivalójára is utal.

Éveim visszafelé telnek,

*ha látom őt, csak add nekem cserébe;
s ha rám nevet, éveket veszek percnek,
mintha az Idő is tükörbe nézne!*³

Diószegi Szabó Pál szintén több kötetes költő – középkorász történész –, versei éteri magasságokba emelik az Olvasót. Verseit olvasva föl sem merül, hogy Ő, mint kortárs költő vagy Janus Pannonius írta azokat. Ez egyrészt a jól megkomponált műnek tudható be, másrészt a történelmi hitelesség elvén – a mai, modern kor emberéhez – megfogalmazott gondolatoknak, amit a szerzőpáros nagyon jól kezel.

Örvendtes, hogy a regényben szereplő verseket külön, Diószegi Szabó Pál: *Mintha az Idő is tükörbe nézne* című verseskötetében is olvashatjuk.

A kitűnő szerzőpáros kötetét azoknak ajánlom, akik maguk is szívesen vállalkoznak a kalandra, és kellemes kikapcsolódásra vágyanak.

Tornaóra előtt az egyik osztálytársunk kitalálta, hogy botrányba fullasztja a testnevelés órát. A delikvens ötletét az öltöző falán függő poroltó megpillantása iniciálta. – Merem állítani, hogy senki sem meri a poroltót levenni a falról, és működésbe hozni. – szolt a paradicsomi kígyó késői imitátora. Hát persze, hogy volt vállalkozó. Mi, a tinédzserek akkor éltük át a kezdeményezésre hajlásunk korszakát. Meg akartuk mutatni, hogy mi kik vagyunk, mire vagyunk képesek. Mi, akik gyávák / előrelátóak voltunk nem mertünk vállalkozni, de örömmel azonosultunk a vállalkozó osztálytársunkkal. Bevonultunk tehát a tornacsarnokba, amelyet percek alatt téli hangulatba varázsolt a piros alma színű eszköz, a poroltó. „Hó” lepte be többek között a padlót, bordásfalat és a svédsekreényt is. Ezután, mint akik jól végeztek dolgukat, visszamentünk az öltözőbe és ártatlan arkifejzéssel sorakoztunk fel, az éppen belépő Imsi előtt. A jelentés és a kellemes óra kívánása után futólépésre váltottunk, és az öszből befutottunk a télbe. Imsi gyorsan felmérte a helyzetet, majd a terem hangulatával harmonizáló, dermesztő döntést hozott. – Majd én mögmutatom nektők! – szolt meg nesztori hangon, keményen, megingathatatlanul és ugyanakkor nyájasan, jellegzetes előrenyújtott és kissé lebuktatott fejjel. Ő nem akart rosszat, hiszen a drill tőle idegen volt. Mi voltunk a bűnösök, mi kényszerítettük ki a büntető tornaórát. Bemelegítésképpen guggolás, kezek magastartásban, szökdelés kombinációt rendelt el. Úgy tűnt, hogy a tanár úr megelégszik a monotóniával, mert prolongálta a gyakorlatot, amelyet a téglalapalakú tornateremben, közel ellipszis alakú pályán hajtottunk végre az óramutató járásával egy irányban. Néhányan a zsidbadástól és a kábultságtól el-eldőltek, de hogy-hogy nem véletlenül éppen akkor, amikor Imsi éppen arra tartott. Az idő, ha ólomlábakon járt is, végül elfutott, és nagy örömmel felberregett a villanycsengő figyelmeztető csengetése. A figyelmeztető csengetés után – bár igencsak kedvünk szerinti lett volna – nem mentünk ki felöltözni, hanem tovább ugráltunk. A lányokkal órát tartó Sanyi bácsinak gyanús lett az üres öltözőnk, ezért – Imsi nagy öröme – benézett a tornaterembe. – Milyen órátk lösz a következő? – kérdezte az osztálytól kissé maliciózus hangsúllyal Imsi. Miután ezt megtudta tőlünk, Török tanár úrhoz fordult: – Sanyikám! Légy szíves Krékits tanár úrtól elkérni az orosz órát. Puff! Még soha nem vágyakoztunk ennyire az orosz óra után, mint most. Lükettő halántékú fejünkben azonnal felmerült a kérdés: Fogjuk-e bírni a tortúrát még egy órán át? Ismét megbizonyosodott, hogy az ember, ha megszorítják, sok mindenre képes, akár két büntető tornaórát is el tud viselni. A kazuisztika helyett a tricepszünk tesztelésével töltöttük az időt. Figyelmeztető csengetés! Kicsengetés! Imsi először barokk, majd szecessziós bevezető mondatfűzések után tömönatos parancsot adott ki: – Felállhattok. Persze, akár hogy szerette volna mosolyát elrejtetni, nem sikerült. Nagyon jól tudta, hogy a felállásról még lehet szó, de a kiegyenesedésről kevésbé. Testtartásunk leginkább a Rudeopitecuséra emlékeztetett. Jó leégtünk az iskola előtt, mire az osztályunkat elértük, és mint a megijesztett csiga, úgy húzódtunk be termünkbe. Mi lett a poroltó büntető tornaóra következménye? Természetesen semmi, hiszen a csínyt a büntető tornaóra számlája kiegyenlítette. Kvittek voltunk, nyugton voltunk. Amen.

Később megbeszéltek egymás között, hogy szisztematikusan fogunk készülni a következő poroltózásra, a következő nagy próbatételre! Otthon mindennap tornáztunk, fokozatosan emelve a guggolási kvótát egészen 2000-ig! Hogy miért nem lett próbatétel? Erre már nem emlékszem. Lehet, hogy a poroltó zártabb helyre került, de az is lehet, hogy elfejtették fel-tölteni, netán lemondunk a következő próbatételről, mert közben megjött az eszünk. Lehet, hogy ez a próbatétel elmaradt, de az Élet bőven pótolta ezt az egy kimaradást is.